

CHCI CHLAPA!

Neděle, 12 duben 2015

"Ale mladýho!“ jakoby nic pronesla Kamila. Z tónu hlasu by pÁ™esto poznal i hluchý, jak moc chce, abych jí to schválila. Zalapala jsem po dechu, nÁ›kolikrát naprázdno polkla, nadechla se, vydechla, v duchu pÁ™emýšlela, jak zachovat glanc, a co na to Á™íct. PÁ™ece jí neÁ™eknu natvrdo, co si o ní myslím. Tedy, Á™e je úplnÁ› pitomá. Vzala jsem si oddechový Á™as. Napila se vína, a pÁ™itom šroubovala mozkové závity do nejvyšších obrátek.

Mám to! AniÁ™ bych hnula brvou, zeptala jsem se úplnÁ› stejným tónem, jako kdyby se chystala vybrat si zájezd, na který nemá: „A ty ho uÁ™ máš? Vyhlídnutýho?” „No zatím ne, ale uÁ™ máš nebaví být sama a pÁ™ec nenastÁ›huju do bytu nÁ›jakýho dÁ›dka!” „Jo aha, ty myslíš Á›ákýho padesátiletýho dÁ›dka?” pokusila jsem se o špatný vtíp. Já padesátnice, jí padesát jedna. „Jak mladýho si pÁ™edstavuješ?” poposedla jsem netrpÁ›livostí na Á™idli, pÁ™ehodila nohu pÁ™es nohu, zálibnÁ› si prohlédla nové boty a pÁ™itom Á™ekala na odpovÁ›Á™. „Tak maximálnÁ› pÁ›tatÁ™icet!” prohlásila rezolunnÁ›, aby by Á™e nepÁ™ipouští Á™ádnou kritiku. „PÁ›tatÁ™icet?” vyvalila jsem na ni oÁ›i a dnes uÁ™ po nÁ›kolikát naprázdno. NestaÁ›ila jsem se divit. Pohlédla jsem na ni kritickým okem a uvidÁ›la stárnoucí Á™enu. Je to krásná Á™enská, postavu má, Á™e leckterá dÁ›venka by jí mohla závidÁ›t. Vedle svých vrstevníkÁ™ vypadá dobÁ™e. Velice dobÁ™e! Ale ve spoleÁ›nosti mladších roÁ›níkÁ™ je vÁ›k pÁ™ece jen uÁ™ znát. Mladé holky mají krásnou vypnutou pleÁ™, která vyp jako broskviÁ™ka, nikoli jako zmaÁ™kaný pergamen. PruÁ™né tÁ›lo. Lesklé oÁ›i nelemují vrásky. Kontury rtÁ™ jsou pevné a hladké. KÁ™e na krku nevypadá, Á™e si jí vypÁ™jÁ™ila od Á™elvy. Buclaté tvÁ™iÁ™ky stále ještÁ› drÁ™í na svém místě neposunují se vlivem pÁ™itaÁ™livosti zemské smÁ›rem pod bradu. A ty ruce. Á™ádné pigmentové skvrny, hlaÁ™ouÁ™ké a hebké. JistÁ›, mládí neznamená automaticky krásu, ale v kaÁ™dém pÁ™ipadÁ™ je to mládí. Á™ena ve vÁ›ku padesát a víc, i kdyÁ™ je udrÁ™ovaná, a má pÁ›knou postavu, a umí se obléknout, pÁ™ece jen, aÁ™ dÁ›lá co dÁ›lá, na tÁ™icítku nevypadá. Á™ádná! Dokonce ani já! To jen my samy máme pokÁ™ivenou optiku a poÁ™ád si myslíme, Á™e jsme mladé. UvolnÁ›nÁ™ s klidem se nÁ›kdy chováme jako puberÁ™aÁ™ky. Bez skrupulí se Á™ehtáme nahlas na veÁ™ejnosti. KdyÁ™ nás tlaÁ›í boty, k se zujeme a jdeme bosy. Je nám jedno, co si kdo o nás myslí. Ale vÁ›k, i kdyÁ™ budeme donekoneÁ™na tvrdit, Á™e je jenom Á™íslo, se na vzhledu podepisuje. O tom Á™ádná! Se zvyšujícím se Á™íslem vÁ›ku získává Á™lovÁ›k vÁ›tšinou nadhled, nemusí se brát tak váÁ™nÁ›, a proto je ona vyšší Á™íslovka osvobozující. Nechápu, proč chce mladíka, kvÁ™li kterému se bude pÁ™etvaÁ™ovat. Hrát si na nÁ›co, co není. „Dovedeš si pÁ™edstavit, jak nÁ›j budeš vypadat? VÁ™dyÁ™ budeš jako jeho matka!” v ten okamÁ™ík mi hlavou prolétla vzpomínka, jak jsem vodila za hebkou ruÁ™iÁ™ku svého o dvacet let mladšího syna. Hned jsem se ale vrátila zpátky: „MoÁ™ná pár let se ještÁ› udrÁ™íš. KdyÁ™ od tebe neutÁ™e, podlehneš a absolvuješ nÁ›jakou omlazovací kÁ™ru. Necháš si pÁ™ešit ksicht. Sice to z tebe mladici neudÁ›lá, jenÁ™e ty si to budeš o sobÁ› myslet. A nakonec budeš vypadat stejnÁ› komicky jako Ivana Trumpová, a ostatní krasavice, které se brání pÁ™ijmout vÁ›k a objevují se s Á™ím dál mladšími zajiÁ™ky,” snaÁ™ila jsem se jí nastírnout realitu i budoucnost. PÁ™itom jsem se otÁ™ásla pÁ™i pÁ™edstavÁ›, jak se pÁ™ed ním svlékne. Copak jí to nedocvakne? máštÁ› napadlo, kde ho najde. Dovedu si pÁ™edstavit, Á™e o pÁ›tatÁ™icátníky, kteÁ™í jsou volní, je na trhu s mušhá™ka. Poptávka nabídku mnohonásobnÁ› pÁ™evyšuje. PÁ›tatÁ™icátníci budou sakra nedostatkové zboÁ™í. A urÁ™všichni netouÁ™í po niÁ™em jiném neÁ™ sbalit babu ve vÁ›ku své mámy. Ta se ale cítí, ta Kamila. SebevÁ›domí mášla vÁ™dycky na rozdávání, ale tohle je uÁ™ drzost. I kdyÁ™, prý si nemáme dávat nízké cíle! Má odvahu! „A jak ho chceš sehnat?” zeptala jsem se, jako by šlo o novou znaÁ™kovou kabelku. PokrÁ™ila bezradnÁ› rameny, jakoby si najednou uvÁ›domila trhliny, které její plán má. Chvilí mlÁ™ela. Jen její oÁ›i prozrazovaly misící se touhu po mladém muÁ™i a strach z toho, Á™e uÁ™ je vlastnÁ› stará. A pak mi poloÁ™ila zoufalou otázku. ZaÁ™ala jsem se smát, aÁ™ vytryskly slzy smíchu. Otázku, pÁ™i jejímÁ™ vyslovení jsem nás dvÁ› vidÁ›la, jak roztahujeme síťš a jako rybá™i na šírém moÁ™i do nich chytáme ony pÁ›tatÁ™icátníky: „Ty bys mi nemohla pomoci ho ulovit?” ZUZKA SOUÁ™EKOVÁ, autorka knihy: KdyÁ™ se dáma rozbÁ›hne aneb Ani v padesáti není pozdÁ›